

Alexandra Bracken

Pasagera

Primul volum al seriei *Pasagerii*

Traducere din engleză de
George Russo

Pentru mama...

*În toată istoria nu a existat nimeni
cu o inimă atât de puternică
și de frumoasă ca a ta.*

Nu mai contează cât de greu e drumul,
Și nici pedepsele ce vin mereu.
Al sorții mele sunt eu stăpânul:
Sunt căpitanul sufletului meu.

WILLIAM ERNEST HENLEY

BHUTAN

1910

Prolog

În timp ce urcau, depărtându-se din ce în ce mai mult de cărările întortocheate care duceau la satele din apropiere, lumea i se deschidea în față sub forma sa cea mai pură: tăcută, veche, misterioasă.

Mortală.

Nicholas își petrecuse cea mai mare parte din viață pe mare sau măcar destul de aproape de ea cât să-i simtă mireasma de pește și sare atunci când bătea vântul. Chiar și acum, în timp ce se apropiau de mănăstire, așteptând ca aceasta să se ivească din perdeaua de ceață și nori, s-a trezit întorcându-se, căutând în zadar cu privirea dincolo de vârfurile înalte ale Himalayiei linia neclară unde cerul întâlnea valurile mării — ceva familiar de care să se ancoreze, înainte să-i dispară curajul și încrederea.

Cărarea, o șerpuire de trepte și țărână, trecuse la început printre brazii din care curgea rășină, iar acum îmbrățișa stâncile verticale pe care, cumva imposibil, fusese construită mănăstirea Taktsang Palphug. Șiruri de steaguri de rugăciune strălucitoare fluturau deasupra sa în copaci, priveliștea făcându-l într-o oarecare măsură să scape de ghemul pe care-l simțea în stomac; îi amintea de

prima dată când căpitanul Hall îl dusesese în portul New York și toate noile fregate fuseseră împodobite cu steaguri de toate originile și modelele.

Și-a schimbat din nou poziția cu o mișcare scurtă și atentă, astfel încât să atenueze durerea de la bretelele rucsacului, care îi intrau în umeri, fără să riște să se prăbușească în prăpastia care mărginea cărarea.

Ai urcat pe catarge de atâtea ori și acum ți-e frică de înălțime?

Catarge. Măinile sale simțiră nevoia să le atingă, ca să simtă stropii mării aruncați de vânt și vaporul său despicând apa. Nicholas încercă să-și tragă umerii înapoi și să-și stingă din suflet senzația de arsură pe care i-o dădeau resentimentele, înainte ca aceasta să se aprindă și mai tare. Ar fi trebuit să se fi întors până acum — ar fi trebuit să fie cu Hall și cu Chase, navigând pe crestele valurilor. Nu să fie aici, într-un secol străin — secolul douăzeci, pentru numele lui Dumnezeu —, cu un bețiv incompetent care îi cerea lui Nicholas să-i încheie nasturii de la jacheta cea nouă și să-i lege șireturile, să-i înnoade eșarfa și să-i așeze pălăria ridicolă, în ciuda faptului că avea și el două mâini și, după toate aparențele, un creier.

Geanta de piele atârnată de gât îl lovi cu putere într-o parte când Nicholas continuă să urce spre locul unde stătea Julian, sprijinindu-se cu un picior pe o piatră de lângă el — poza sa obișnuită atunci când credea că prin preajmă sunt doamne care să-l admire. Dar Nicholas nu putea pricepe pe cine încerca să impresioneze acum — cele câteva păsări pe care le auziseră în drumul lor prin pădurea umedă? Oare așa fusese dintotdeauna — teatral, îngâmfat, lipsit total de considerație —, iar Nicholas atât de orbit de dorința de a găsi un așa-zis frate, o viață nouă,

confortabilă și aventuroasă, încât ignorase acest lucru cu bună știință?

— Hei, tinere, vino-ncoace să vezi, ăsta e Cuibul Tigru-
lui, știi? A naibii să fie ceața asta...!

Nicholas chiar știa. Își făcuse un obicei din a citi cât de mult putea despre orice loc unde îi trimitea bătrânul, pentru a găsi cele mai bune soluții de a-l ține în viață pe mereu nesăbuitul și încăpățânatul Julian. Nicholas avea mereu un deficit de cunoștințe și de formare. Când realizase că familia sa nu-i va oferi niciodată o educație reală, care să-i servească în călătoriile sale, începuse să se întrebe dacă nu cumva aceasta era o metodă de a-l ține în locul său umil. Gândul îl enervase suficient încât să-l facă să cheltuiască majoritatea veniturilor sale modeste pe cărți de istorie.

— Padmasambhava, gurul budismului din Buthan, conform legendei, evident, a venit aici în zbor pe spatele unei tigroaice, continuă Julian cu un zâmbet care îi scosese din neazuri și situații-limită, zâmbet care cândva îi încălzise sufletul și îi domolise temperamentul lui Nicholas, parcă cerând mereu iertare. La întoarcere, ar trebui să intrăm în una dintre peșterile lor de meditație. Poate îți acorzi un pic de timp de gândire. Uită-te la priveliștea asta și spune-mi că nu o să-ți fie dor de călătorii. Cum altfel, în viața ta mică, ai fi ajuns aici? Renunță la ideea asta prostească, da?

În loc să-i dea un pumn în fața îngâmfată sau chiar un ciocan de alpinism, pe care îl avea legat la spate, Nicholas își aranjă din nou rucsacul și încercă să nu se gândească la faptul că era, din nou, strivit de greutatea lui Julian și a bunurilor sale.

— Pare că vine furtuna, spuse Nicholas, mândru de cât de sigură părise vocea sa, în ciuda șuieratului pricinuit

de resentimentul pe care îl simțea adunându-se. Ar trebui să lăsăm pe mâine urcarea asta.

Julian goni o gănganie de pe umărul hainei sale imaculate.

— Nu. A trebuit să-l las pe golanul ăla în bodega din Manhattan și vreau să ajung să ne luptăm un pic înainte de a ne întoarce la bătrân, oftă Julian. Cu mâinile goale, din nou. Să ne trimită la naiba în praznic după ceva care, probabil, nici nu mai *există*. Clasic.

Nicholas se uită cum fratele său vitreg își învârtea bastonul și începu să se întrebe ce părere ar avea călugării despre ei: prințul puber cu păr roșcat și echipament montan nou, scotocind prin locurile lor sacre, căutând o comoră, și tânărul cu piele de nuanță închisă, în mod clar servitorul, mergând în spatele lui ca o umbră prizonieră.

Nu așa ar fi trebuit să fie.

De ce plecase? De ce semnase contractul? De ce avusesse vreodată încredere în familia asta?

Nu așa ar fi trebuit să fiu.

— Fii bărbat, bătrâne, îi spuse Julian, dându-i un pumn ușor în umăr. Nu-mi spune că încă te roade contractul ăla!

Nicholas se uită la spatele lui Julian în timp ce se întorcea. Nu voia să vorbească despre asta și nici să se gândească la asta, la felul cum Julian ridicase din umeri și spusese: *Bănuiesc că ar fi trebuit să citești un pic mai atent termenii înainte să semnezi*. Scăpase odată din sclavagismul familiei sale, și totuși, până la urmă, se vânduse înapoi ca servitor al altora. Dar bătrânul îi vorbise despre lucruri imposibile, despre magie, călătorii, bogății care depășeau imaginația. Cinci ani de aventuri nu păruseră un sacrificiu la momentul acela.

În momentul în care realizase că avea să fie doar valetul unui frate vitreg, care nu îl va recunoaște niciodată ca frate, nici într-o mie de ani, Nicholas doar și-a înghițit nodul care i se ridica în gât și a terminat de legat cravata lui Julian în stilul care îi plăcea acestuia. Fiecare secundă care trecea îi toca răbdarea și îi era frică să afle ce furie dezastruoasă avea să năvălească din el când apărarea îi va fi măcinată integral.

— Ar trebui să ne întoarcem și să campăm, spuse Nicholas, evitând privirea evaluatoare a lui Julian. Reluăm mâine.

Julian pufni.

— Ți-e frică de puțină ploaie? Nu fi așa fătălău, Nick! Urcarea asta merge rapid.

Nu urcarea în sine îl îngrijora. Deja simțea aerul rarefiat în plămâni; a realizat că durerea sa de cap avea mai puțin de-a face cu sporovăiala neconținută a lui Julian și mai mult cu cât de aproape de cer se aflau. Își simțea genunchii ca și cum ar fi fost de gumă, iar mâinile îi erau stoarse de orice senzație.

Aș putea să-l las aici. Să fug.

Unde ar fi putut să se ducă pentru ca ei să nu-l găsească? Nu înapoi la Hall, nici înapoi în timpul lui. Nici măcar să-și găsească mama nu ar fi putut.

Nicholas aruncă o privire către întinderea de nori gri-metalic care se rostogoleau printre munți, tăiată de vârfurile lungi și ascuțite ale Himalayei. Pe o corabie ar fi folosit oceanul și chiar vasul pentru a determina intensitatea unei furtuni care se apropia și ar fi făcut un plan prin care să fi ieșit teferi. Acum nu avea niciuna dintre acestea; simțea doar gâdilatul ușor de la ceafă, ca

o avertizare, în timp ce tunete din depărtare răsunau și creau ecou printre munții golași.

— Bătrânul ar face bine să aibă dreptate de data asta, spuse Julian, începând să urce din nou pe cărare.

De unde se afla Nicholas, poteca părea o panglică de trepte fără sfârșit cu care fusese decorată fațada stâncoasă a versantului, urcând și coborând în funcție de relief.

— M-am săturat de jocul ăsta al lui. Blestemăția aia s-a pierdut. Până și el mai pierde câteodată.

Mereu câștigă, se gândi Nicholas, degetele strângându-i-se în pumni pe lângă corp. *N-o să mă eliberez niciodată de niciunul dintre ei.*

— E-n regulă, hai să mergem, Nick. Avem o călătorie de făcut, îi strigă Julian. Și mi-e o foame de-aș mânca un cal.

Prima picătură mare de ploaie îi lovi fața, i se prelinsese pe obraz și îi căzu din bărbie. A fost un moment ciudat, care l-a făcut să tremure. Nicholas se simți captiv în acel moment, uitându-se în jur după un adăpost temporar, lucru pe care știa că Julian avea să i-l ceară, decât să riște să-și ude cizmele. În afară de *choten* — clădirile mici și albe care adăposteau cercurile de rugăciune viu colorate —, mai erau câteva cornișe acoperite, unde cei care pierduseră pe cineva puseseră urne conice cu cenușă.

— Uite, acolo! strigă Julian, plângând de bucurie, ridicând pumnul în aer.

Ceața din jurul mănăstirii se lăsase, de parcă ploaia o trăsesese în jos. Stătea ca suprafața lăptoasă a unui lac, blocând vederea prăpastiei de sute de metri de sub margine.

— Unde e aparatul foto? Scoate-l, oricum nu e nimeni să-l vadă...

Tunetul care explodă deasupra lor răsună ca un foc de tun printre munți. Lui Nicholas i se încordă tot

corpul, parcă ferindu-se de zgomotul asurzitor. Imediat ce sunetul s-a stins, cerul s-a deschis și ploaia a început să cadă din nori, atât de puternică, încât pe moment l-a orbit. Lui Nicholas i-a scăpat un oftat speriat în timp ce ploaia s-a întesit, fiind acum o cortină de apă, un potop cum mai văzuse o singură dată, pe mare, atunci când vasul său fusese târât aproape de marginea unui uragan.

Râuri de ploaie se formară în jurul său din apa căzută de pe marginile de deasupra, aproape luându-i picioarele de sub el.

— Julian!

Nicholas țâșni brusc spre marginea cărării, în timp ce Julian se întoarse să-i strige ceva, și văzu piciorul stâng al lui Julian dispărând odată ce cărarea se prăbuși sub el.

În timp ce plonjă ca să acopere distanța, un singur gând îl străfulgeră pe Nicholas: *Nu așa!*

— Nick! Nick!

Julian reușise să se agațe de rămășițele marginii prăbușite, iar mâna deja îi aluneca din mânășă udă flească, corpul lui balansându-se cu toată greutatea deasupra unei vaste întinderi de aer, ceață și copaci. Nicholas se târi ultimii metri dintre ei și acum se întindea, rucsacul înghiontindu-l în spate.

Julian se albise la față de frică și gura i se mișca implorând: *Ajută-mă! Ajută-mă!*

De ce l-aș ajuta?

Familia asta îi luase totul: îi luase adevărata familie, libertatea și sentimentul că valorează ceva...

Gândul că ar putea recupera ceva din toate astea îl umplu de o satisfacție rece și amară.

Pentru că-ți este frate.

Nicholas scutură din cap, simțind forța ploii cum începe să-l tragă spre margine.

— Întinde-te în sus! Întinde mâna în sus, Julian!

O expresie de hotărâre apăru pe fața murdară de noroi a lui Julian, în timp ce întindea mâna liberă, încercând să apuce mâna lui Nicholas. Julian dădu drumul la muchie și se aruncă, iar Nicholas plonjă înainte și îl prinse de degete.

Greutatea pe care o susținuse dispăru odată ce mâna lui Julian alunecă din mână și silueta sa întunecată căzu în liniște prin ceața care se desfăcu îndeajuns pentru ca Nicholas să-i vadă trupul zdrobindu-se de fundul prăpastiei într-un nor de praf.

Din depărtare se auzi o bubuitură și se simți un tremur, așa că Nicholas știu că pasajul prin care trecuseră tocmai se prăbușise. Sângele îi umplu urechile, urmat de propriul său strigăt mut; nu trebuia să se uite ca să știe că însuși timpul furase trupul lui Julian și-l dizolvase în nimic, doar o amintire.

NEW YORK CITY

În zilele noastre

Capitolul unu

Uimitor era faptul că, de câte ori se uita la ele, Etta tot mai vedea ceva nou, ceva ce nu mai observase până atunci.

Tablourile stătuseră atârinate în salonul lor de ani de zile, exact în același loc din spatele canapelei, aliniat ca o rolă din filmul de prezentare al celor mai importante momente din viața mamei sale. Câteodată, Etta simțea un nod în stomac uitându-se la ele; nu chiar invidie, nu chiar dor, ci o verișoară îndepărtată a amândurora. Călătorise și ea împreună cu Alice, intrase în circuitul concursurilor internaționale de vioară, dar nu văzuse nimic asemănător personajelor din aceste tablouri. Nimic ca acesta, care înfățișa un munte cu o cărare șerpuită și lucioasă printre copaci, mergând în sus, spre nori, până la vârful care nu se vedea.

Abia acum, rezemată de spătarul canapelei, Etta observă că Rose pictase două siluete mergând pe cărare, pe jumătate ascunse de șirurile de steaguri strălucitoare de deasupra lor.

Își aruncă ochii rapid la celelalte picturi de sub aceasta. Vederea din primul apartament în care locuise